

FARHAMAND'S VERHAAL

Tussen angst en hoop

*"Ik ben pas zestien.
Het zou niet nodig
moeten zijn dat ik
deze brief schrijf.
Het zou niet nodig
moeten zijn om te
smeken om
veiligheid, om
menselijkheid."*

Don Bosco International en VIA Don Bosco Salesianen voor eerlijke jongerenparticipatie

De Salesianen van Don Bosco zetten zich al meer dan 150 jaar in voor jongeren wereldwijd. Begonnen in de periferie van Turijn, dankzij het werk van de heilige Johannes Bosco, zijn de Salesianen vandaag de dag aanwezig in 135 landen, waaronder 19 EU-lidstaten.

“We zetten ons in om stemloze jongeren een stem te geven.”

Don Bosco International en VIA Don Bosco zijn twee organisaties die deel uitmaken van de Salesiaanse familie en zich inzetten om stemlozen een stem te geven en inclusieve kinderparticipatie te bevorderen. We werken in het bijzonder voor kinderen en jongeren uit kwetsbare milieus, met een risico op armoede en sociale marginalisatie, die geen mogelijkheid hebben om zich te uiten in publieke fora. Als organisatie geïnspireerd door de waarden van Sint Johannes Bosco geloven we dat elk kind het recht heeft om zijn potentieel te realiseren, in overeenstemming met zijn ervaring en talenten.

Wij geloven in een inclusieve en eerlijke jongerenparticipatie, waardoor jongeren mondiger worden en zich kunnen uitspreken voor de stemlozen.

Dit is het verhaal van Farhamand, 16 jaar oud, een vluchteling uit Afghanistan en nu deel van de Belgische gemeenschap.

Deze brief is de enige echte weergave van Farhamand's verhaal. Om de authenticiteit te garanderen, zijn er geen woorden veranderd.

www.donboscointernational.eu
www.viaddonbosco.org

FARHAMAND'S BRIEF

Geachte mevrouw, geachte heer,

Mijn naam is Farhamand en ik ben 16 jaar oud. Ik schrijf u deze brief omdat ik uw hulp nodig heb.

Ik heb uw hulp nodig, om – samen met mij – mijn oproep te verspreiden. Ik wil mijn stem verheffen, samen met alle mensen in Afghanistan die niet kunnen spreken. Als ze hun mond opendoen zullen ze sterven - en de dader is de Taliban.

“Ik wil mijn stem verheffen, voor alle mensen uit Afghanistan die niet kunnen spreken.”

Ik vraag niet alleen uw hulp voor mezelf, maar ook voor veel anderen in mijn land en over de hele wereld. De dingen waar ik om vraag en waarover ik schrijf, zijn dingen die ik zelf meemaakte en die ook veel anderen meemaken.

Ik schrijf deze brief om aandacht en actie te vragen voor mijn land, Afghanistan. Ik ontvluchtte mijn thuisstad Kabul op 15 augustus 2021 en kwam op 28 december 2021 in België aan.

Ik ging weg uit mijn land nadat de Taliban de macht greep, zonder verkiezingen, zonder enige wettelijke redenen. Mijn leven kwam toen in gevaar.

Ik ben Hazara, en tijdens het vorige Talibanregime was het al een gevaarlijke tijd voor mijn volk. Nu was ik genoodzaakt om samen met mijn familie te vluchten. Ik verliet mijn huis, mijn stad, mijn land. We werden vluchtelingen. Er was geen tijd om afscheid te nemen. Het gevaar kwam vlug en heel dichtbij. We moesten direct vertrekken.

Vandaag, na een lange tocht, leef ik in een opvangcentrum voor vluchtelingen. Samen met vijftig andere jongeren. We hebben allemaal een soortgelijk verhaal. En er zijn wereldwijd nog veel meer jongeren zoals wij.

Toen we aan de grens met Iran kwamen, met wanhoop en hoop in ons hart en hoofd, begon de grenspolitie en een groep soldaten op ons te schieten. Paniek barstte los. Een kleine groep mensen, waaronder ikzelf, kon de grens over steken. Velen reddden het niet. Op die plek, op dat moment, raakte ik mijn ouders en broers kwijt.

Ik vraag u om actie, zodat mensen – op zoek naar veiligheid – niet meer aangevallen worden. Ik vraag u om actie voor mensen zoals ik, die hun familie kwijtraakten: om ondersteuning bij de zoektocht naar hen.

Ik kwam aan de Turkse grens. Ook daar was er politie. Ze sloegen mij en de andere mensen die ook de grens wilden oversteken.

Ze namen onze schoenen af en stuurden ons terug. Met andere mensen gebeuren nog veel ergere dingen: ze worden gefolterd, hun kleren worden afgenomen, sigaretten worden op hun huid uitgedrukt, ze krijgen brandwonden toegebracht, en ze worden geslagen.

Ik vraag u om actie opdat mensen als mens behandeld worden, met respect en zonder geweld. Vraag aan alle landen om vluchtelingen te beschermen.

Ik stak de zee over met een kleine boot, overvol met mensen. Het duurde vier dagen en vier nachten, zonder eten en in een heel gevaarlijke situatie. Maar ik stierf liever één keer door de natuur dan verschillende keren te sterven door foltering.

“Ik trok de zee over in een kleine boot, overvol met mensen.”

Ik trok te voet door verschillende landen en overleefde vier maanden lang met slechts 120 euro, enkel op water en brood. Gedurende drie maanden kon ik me niet wassen en sliep ik op straat, in de regen en in de kou.

Ik wilde een land bereiken waar ik veilig zou zijn en waar ik een toekomst kon opbouwen.

In de landen waar ik doorheen trok, is er vaak geen fatsoenlijke opvang voor vluchtelingen: ze plaatsen mensen in tentenkampen, in vaak barre weersomstandigheden. Er is geen veiligheid, de leefsituatie is er

slecht, en veel kinderen en jongeren hebben geen kansen om naar school te gaan.

Ik vraag uw inzet voor veiligheid en kansen voor mensen op de vlucht, zodat ze hun leven niet hoeven te riskeren. Ik roep op tot actie, zodat mensen in nood onderdak, eten en drinken hebben, evenals een veilige plek en de mogelijkheid om hun toekomst op te bouwen. Deze actie zou in elk land moeten plaatsvinden.

Uiteindelijk kwam ik in België en had ik het geluk dat de politie me relatief goed behandelde. Ze wezen me de weg naar aanmeldingspunten en plekken waar ik onderdak kon krijgen. In een opvangcentrum heb ik twee dagen en nachten geslapen, gegeten en gedoucht, en daar kon ik een nieuw leven beginnen.

Helaas hebben veel mensen niet hetzelfde geluk als ik. Vluchtelingen worden niet altijd gelijk behandeld. Er zijn mensen die gedwongen zijn om buiten te slapen, ergens in Brussel, op straat of in verlaten, vervallen gebouwen. En terwijl sommigen, zoals ik, te voet de tocht moeten maken, krijgen anderen (zoals vluchtelingen vanuit Oekraïne) een gratis treinticket om veilig naar België te komen.

Ik vraag uw inzet, zodat elke vluchteling gelijke rechten en kansen op veiligheid heeft. Ik vraag om actie, zodat geen enkele vluchteling in gevaar verkeert en blootstaat aan grote gezondheidsrisico's.

Op 12 april 2023 ontving ik onverwacht bericht van mijn familie; mijn ouders en broers zijn nog in leven en bevinden zich in Pakistan.

Na bijna anderhalf jaar was daar eindelijk goed nieuws, het nieuws waar ik zo lang op hoopte! We hadden veel om over te praten, veel om met elkaar te delen. Na een aantal dagen begonnen we te hopen en te dromen om elkaar te zien, elkaar te ontmoeten, elkaar te omhelzen – eindelijk weer samen te zijn.

Mijn ouders en ik gingen op zoek naar informatie over wat we konden doen. Na de vreugde kwamen een aantal moeilijke boodschappen binnen. Het kan zeker nog een jaar duren voordat mijn familie naar België kan komen. Omdat mijn asielaanvraag is goedgekeurd, mag mijn familie komen – maar het zal nog heel lang duren.

Mijn familie heeft momenteel in Pakistan geen toegang tot mensenrechten, zoals werk, onderwijs, vrijheid en gezondheidszorg (mijn moeder heeft medische problemen). Ze moeten de hele dag binnenblijven: bij een politiecontrole op straat worden ze gedeporteerd naar Afghanistan, wat zeer gevaarlijk voor hen is. Als mijn familie naar Afghanistan wordt gedeporteerd, zullen de terroristen van de Taliban hen vermoorden. Voor mij zou het een grote opluchting zijn als mijn ouders en broers hier zijn, dit zal mij meer energie geven voor mijn studies. Nu denk ik constant aan hen en maak ik me veel zorgen. Hoe sneller ze hier zijn, hoe sneller we weer samen zijn, hoe beter – dat leeft echt in mijn hart.

Het zal mijn familie heel veel geld kosten om naar België te komen en ik moet werken om hen financieel te kunnen helpen. Helaas heb ik daardoor minder tijd om te studeren.

Ik hoop dat de procedure vlug afgerond zal zijn en dat wij hier samen een menswaardig en veilig leven zullen hebben. Het is een mensenrecht voor een kind om samen te leven met zijn familie. Ik mis hen elke dag.

“Het is een mensenrecht om als kind samen te leven met zijn familie. Ik mis hen elke dag.”

Ik pleit ervoor dat elke vluchtelingenfamilie de kans krijgt om samen te leven in een veilige omgeving, in een land dat hun mensenrechten respecteert. Het gezamenlijk opgroeien en het samenzijn als gezin zijn cruciaal voor welzijn, geluk en het ervaren van zorg en liefde.

Mijn verhaal begon op het moment dat ik alles en iedereen moest achterlaten, op zoek naar veiligheid, respect, onderdak en bescherming na alles wat ik had meegemaakt.

Maar eigenlijk stel ik slechts één vraag: ik roep op tot uw actie, zodat geen enkel individu zijn of haar land moet verlaten omdat hun leven in gevaar is. Ik vraag om uw actie, zodat geen enkel kind, geen enkele jongere hoeft mee te maken wat ik en anderen doormaken.

In mijn thuisland heeft de helft van de bevolking - de meisjes - niet het recht om naar de middelbare school of universiteit te gaan. Als ze geluk hebben kunnen ze tot hun elfde jaar les volgen. Daarna stopt het.

Onderwijs is niet het enige mensenrecht dat ze missen. Meisjes en vrouwen mogen het huis niet verlaten. Ze mogen niet naar het park gaan, geen andere mensen buiten hun huishouden ontmoeten. Vrouwen leven in complete isolatie. Bovendien heerst er veel armoede in Afghanistan. Mensen leiden ernstige honger - en verkopen uit pure wanhoop zelfs hun kinderen om te kunnen eten.

Ik roep op tot uw actie om de situatie met betrekking tot mensenrechten en onderwijs in mijn land onder de aandacht te brengen van de wereld, de Europese Unie, politieke leiders wereldwijd en internationale organisaties. Om actie ondernemen tegen onmenselijkheid en onrechtvaardigheid.

Daarnaast vraag ik dringend om de mogelijkheid voor meisjes om naar Europa te komen, hier te studeren en een studiebeurs te ontvangen.

Waarom vraag ik u dit?

Niet omdat het uw werk is.

Wel omdat het uw plicht is als mens, als politicus die als opdracht heeft om deze wereld beter te maken.

Om actie te ondernemen in naam van de menselijkheid.

En ja, u bevindt zich in een goede positie om dit te doen.

Ja, u heeft de mogelijkheden.

Ja, u heeft het netwerk.

Ja, u kan daar tijd voor maken.

Ik ben een jongen van zestien jaar. Ik zou deze brief niet moeten schrijven. Ik zou niet moeten vragen om veiligheid, om menselijkheid. Ik zou niet in België moeten zijn en ik zou geen vluchteling moeten zijn. Niemand zou een vluchteling moeten zijn. Geen mens zou gedwongen moeten worden om zijn of haar land te verlaten, om vrijheid en veiligheid te vinden op een onbekende plek.

“Ik leef in het donker. Het is nacht voor mij.”

Ik ben te jong om de pijn en het verdriet die ik in mijn hart en geest voel te moeten dragen. Ik zou gewoon naar school moeten gaan, tijd moeten doorbrengen met mijn vrienden. Studeren, lachen, van het leven genieten. Ik zou me zorgen moeten maken om kleine, alledaagse dingen. Niet om duistere dilemma's die ik meemaakte en nog steeds meemaak. Ik leef in het donker. Het is nacht voor mij.

Ik hoop dat op een dag de zon zal opgaan. Dat ze opnieuw haar licht laat schijnen. In mijn hart, in mijn geest. In mijn leven.

Ik voel dat er een kracht in mijzelf is, ik voel dat ik mijn stem moet verheffen. Dat ik actie moet ondernemen. Om de wereld om aandacht, zorg en menselijkheid te vragen.

Ik kijk ernaar uit u te ontmoeten. Ik kijk uit naar iemand die mijn dromen deelt en de menselijkheid in onze wereld wil doen groeien.

Wil je met mij mee op weg gaan? Kunnen we dit samen doen? Ik vraag het u, vanuit mijn hart. Zal u de eerste zijn om uw stem te verheffen - samen met mij, zodat de andere mensen kunnen en zullen volgen?

*“Geef me een teken.
Verhef uw stem.”*

Geef een teken, verhef uw stem, sta achter mij en mijn volk. Alstublieft. Ik wil u van harte bedanken voor het lezen van deze brief. Voor uw tijd en betrokkenheid.

Met vriendelijke groet,

Farhamand,

Brussel, 15 februari 2024

FARHAMAND'S DROMEN

De reden dat ik dit met de EU wil delen, is dat ze op de hoogte moeten zijn van deze situatie. Ik ben uit Afghanistan gevlucht om er een beter land van te maken, niet om in een comfortabele situatie te zitten. Als mensen dit lezen, zullen ze begrijpen wat ik wil, wat mijn dromen zijn en waarom ik dit heb geschreven.

Eerst zal ik ingaan op de problemen die ik ondervond bij het verwezenlijken van mijn dromen.

Ik heb zoveel meegemaakt en nu ben ik in België. Het was zo gevaarlijk. Ik wist niet dat achter al die muren en in bergen slapen en honger lijden, ik voorbestemd was om veel steun te krijgen van de regering van België en het Belgische volk.

En ik zie hier meer veiligheid en meer rechten. In België is er een beter onderwijssysteem dat me steunt om zelfs grote dromen te verwezenlijken.

Toen ik in Afghanistan was en mij verzette tegen de genocide op de Hazara's, streed voor de vrijheid van Afghaanse vrouwen en vrede probeerde te brengen in mijn land, waren dat mijn dromen. Ik wenste dat kinderen een veilige jeugd zouden ervaren in hun families, vrij van zorgen, oorlog en misbruik.

Maar nu heb ik grotere dromen, want toen ik naar België kwam, leerde ik dat er zoveel mensen zijn die hulp nodig hebben.

Nu zijn dit mijn **dromen**:

- Alle vluchtelingen helpen om rust en comfort te ervaren.
- Wereldwijde oorlogen stoppen.
- Opkomen tegen de genocide op de Hazara.
- Taliban-terroristen uit Afghanistan verwijderen.
- Scholen bouwen en vrijheid bereiken voor het Afghaanse volk.
- Van de wereld een thuis maken waar iedereen kan leven.
- Politicus worden om mensen te helpen die arm en dakloos zijn.

Farhamand,
2024.

OVER DE HAZARA

En intussen zijn mensen zoals ik en vele anderen op de vlucht, op zoek naar een menswaardig bestaan – vergeet mij niet, vergeet ons niet.

Ik ben een Hazara. En als je Hazara bent, valt dat dadelijk op: je kan het zien aan ons gezicht, aan onze ogen. We zijn een etnische groep in Afghanistan, en de meeste van ons zijn Sjiitische moslims. Om deze reden worden we niet aanvaard, worden we bedreigd en gedood. En ook om onze visie op de wereld en de maatschappij: we geloven dat alle mensen gelijkwaardig zijn, we hebben heel veel respect voor andere nationaliteiten en andere religies; denk maar aan de standbeelden van Boeddha in Bamyan. We geloven in gelijke rechten voor mannen en vrouwen, voor jongens en meisjes.

In mijn land, met veel prachtige mensen en prachtige natuur, zou het leven goed moeten zijn.

Maar nu, door onze regering, lijden de mensen. Mensen worden gefolterd, gedood, zonder reden.

Er is een genocide bezig tegen de Hazara. Die genocide begon in de 19e eeuw, en is dus al meer dan 100 jaar bezig. Hier bestaan veel bewijzen voor.

Tussen 1890 en 1900 was er een massamoord op Hazarafamilies in Hazaraja.

Onder het regime van Abdur Rahman Khan (de leider van Afghanistan tussen 1880 en 1901) en na een fatwa van

Deobandi Maulvis, werden tussen 400 000 en 500 000 Hazara gedood, bijna 60% van de totale bevolking.

In 1979 was er in het Chandavel / Chindawoldistrict in Kaboek een opstand – grotendeels door de Hazara – tegen het regime van Nur Muhammed Taraki, die dan president was. De Hazara kwamen op straat, omdat een aantal studenten na een betoging opgepakt waren. Daarop viel de politie en het leger de demonstranten aan. Op één dag werden 2000 mensen, meestal Hazara, opgepakt en vermoord.

De volgende dagen, tussen 23 juni en 2 juli, stierven nog eens tussen 3000 en 10 000 Hazaramensen.

Online is er heel wat informatie te vinden: bijvoorbeeld op de Engelstalige Wikipedia, met als zoekterm 'list of massacres against Hazara people'. Op het Youtubekanaal van Huma Media staat er een video met als titel 'Hazara genocide explained'. Daarnaast staan er nog heel wat andere video's met informatie online.

Tijdens de hele 20ste eeuw werden de Hazara als tweederangsburgers behandeld door de overheid, en kregen ze minder kansen.

Tijdens de eerste terroristische talibanregering (1996-2001), zijn er veel Hazaramensen gedood door het talibanregime; de genocide begon opnieuw.

Na 2001 kregen de Hazara iets meer rechten, maar bleven slachtoffer van geweld van de kant van de taliban en andere extremistische groepen.

En nu, sinds de taliban de macht in Afghanistan overnamen (augustus 2021), is de situatie van de Hazara slechter en slechter geworden.

Mensen worden opgepakt, gefolterd, vermoord. Gewoon omdat ze Hazara zijn. Gewoon omdat ze gelijke rechten willen. Gewoon omdat ... waarom?

Maar het Hazaravolk is vitaal, veerkrachtig en sterk – we hebben de kracht van menselijkheid in onze harten en onze geest. We zijn trots en zelfbewust en hebben een open geest. We stonden terug op, we zullen opnieuw opstaan om onze stem te verheffen voor menselijkheid. En voor de gelijkheid van alle etnische groepen in Afghanistan en in de wereld. Voor gelijkheid tussen man en vrouw.

‘Mazari moedigde ons aan onze talenten te gebruiken en onze vaardigheden te ontwikkelen’

Een goed voorbeeld (ook voor mij persoonlijk) van deze spirit is Abdul Ali Mazari, ook bekend als Baba (papa, vader) Mazari. Hij is geboren in 1946 en stierf in 1995. Hij stierf nadat hij door de taliban was uitgenodigd voor vredesgesprekken. Hij werd opgepakt, gefolterd en vermoord.

Het is door hem dat het Hazaravolk vandaag zelfvertrouwen heeft; hij moedigde ons aan onze kinderen, jongens en meisjes, naar school te sturen. Hij moedigde ons aan onze talenten te gebruiken en onze vaardigheden te ontwikkelen.

Als de Hazara de energie hebben om op te staan, de kracht om te dromen en aan een menselijke samenleving te werken, is dat door hem. Hij maakte de Hazara slim en sterk. Als de Hazara vandaag dromen hebben die hen levend houden, is dat door hem. Als het ATVI (Afghaans instituut voor technische en beroepsopleidingen) de Mada 9, een ‘supercar’ kon ontwikkelen, is dat door zijn geest. Op politiek vlak wilde hij een federaal systeem, zodat de verschillende etnische groepen dezelfde rechten en plichten zouden hebben.

Meer en meer mensen en organisaties ondernemen actie, verheffen hun stem. Er is veel informatie te vinden met #StopHazaraGenocide als zoekterm. Er zijn mensen zoals Zarifa Ghafari, een van de eerste vrouwelijke burgemeesters in Afghanistan. Er zijn mensen zoals Paul Bristow, een Brits parlementslid. En Ustad Mashal, een universiteitsprofessor.

